

LXXV.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Ændringer i og Tillæg til Lov Nr. 253 af 6. Maj 1921 om Invalideforsikring.

(Afgiven af Landstingets Udvalg den 26. Marts 1924).

Udvalget har i adskillige Møder og i Samarbejde med Indenrigsministeren drøftet det forelagte Lovforslag, og det er lykkedes at opnaa Enighed paa alle Punkter.

Medens man fra flere Sider i Udvalget har fastholdt Ønsket om at udelukke fra Adgangen til Invalideforsikringen dem, hvis Erhvervsevne er meget ringe, har man fra andre Sider hævdet, at den foreslaede Ordning vilde være vanskelig at anvende i Praksis og tillige vilde medføre en uforholdsmæssig stor Administration. Man er herefter enedes om vel i visse særlige Tilfælde at kræve en Undersøgelse af Spørgsmaalet om, hvorvidt en Person, der søger sig optaget i Sygekasse, samtidig kan invalideforsikres, men at gøre denne Undersøgelse saa lidet besværlig som muligt, saaledes at kun den, der efter saavel Sygekassebestyrelsens som Sygekasselægens Opfattelse er uden Erhvervsevne af praktisk Værdi, kan udelukkes af Forsikringen. Dog er der indenfor 3 Aar efter Optagelsen hjemlet Invalideforsikringsretten en vis Adgang til at afvise en Ansøgning om Invaliderente, selv om vedkommende — alt-saa fejlagtig — er blevet optaget i For-

sikringen af de stødlige Myndigheder. Omvendt gives der den Ansøger, hvem disse har nægtet Optagelse i Invalideforsikringen, en Adgang til indenfor en Frist af 3 Maaneder at appellere denne Beslutning til Invalideforsikringsretten.

For at fyldestgøre disse forskellige Formaal har Udvalget stillet Ændringsforslagene Nr. 1—4 til Lovforslagets § 1.

De i Lovforslagets §§ 2—4 indeholdte Regler om Tilsyn med visse Invaliderentenydere, der ikke evner at disponere fornuftigt, samt Kontrol med, at der ikke indtræder en Art Dobbeltforsørgelse ved Udbetaling af Rente til aandssvage, sindsyge m. fl., som i Forvejen er under offentlig Forsorg, har Udvalget i det store og hele kunnet billige, men har dog ment, at man i noget højere Grad burde sikre Rentenyrerne mod mulige Fejltagelser fra Administrationens Side, end sket er ved Lovforslagets § 2, at man burde sikre Forsørgere, at Invaliderenten i Trangstilfælde fortrinsvis blev anvendt til Fyldestgørelse af paagældendes Forsørgelsespligter fremfor at blive inddraget af det offentlige til Dækning af Udgifter efter Fat-